

Forbruget af Luksusvarer, men Forbruget af de almindelige Nødvendighedsvarer, som indgaar i Forslaget. Og med Hensyn til det andet Punkt ser jeg ikke rettere end, at det vil bringe mange Penge i Statskassen.

Aarsagen dertil er efter min Mening den, at Luksustold er et uanvendeligt Mid- del til at formindske Indførsel eller til at nedskære Forbruget. Erfaringen viser det. Man tør nok spørge: Har den Luksustold, som den højtærede Finansminister gennemførte i 1921, 1922, 1923, i væsentlig Grad formindsket Indførselen af Luksusvarer? Nej, med ganske enkelte Undtagelser har det ikke været Tilfældet. De Oplysninger, der har foreligget for os i Toldudvalget paa dette Omraade, har vist, at dette ikke har været Tilfældet. Den højtærede Finansministers Udtalelse om, at fra 1922 til 1923 — forstod jeg det var — maatte man mene, at Indførselen af de almindelige Forbrugsvarer og Nydelsesvarer var steget med 14 pCt., tyder heller ikke i den Retning. Det er kun skønne Teorier, at man gennem en Luksustold kan øve væsentlig Indflydelse paa Forbruget af Luksusvarer.

Det viser sig da ogsaa, at dette i højere og højere Grad gaar op for mange her i Landet, som før har haft en anden Opfattelse. Jeg skal minde om, hvorledes et af det konservative Folkepartis Organer forleden gav den Opfattelse, jeg her udtaler, fuldkommen Tilslutning. „Berlingske Tidende“ skrev: „Vi kan ikke finde det umiddelbart indlysende, at en ny Serie Luksusbeskatning vil hjælpe væsentlig paa Valutaen, og lige saa lidt kan det tiltale os, at Staten skaffer sig nye Indtægter af Borgerne uden at yde dem et sikkert Ækvivalent derfor.“ Og Bladet fortsætter senere: „Nogle Stumper Told vil ikke i væsentlig Grad ændre Indtrykket af en Politik, der lever af Stumper og Stykker og afspejler sit Væsen i Kronens bedrøvelige Skæbne.“ Det er i Sandhed en rigtig Karakteristik, der her endelig efter Aars Forløb fremkommer fra det konservative Folkepartis Side.

Det synes da ogsaa højst ejendommeligt, at det skulde kunne indvirke paa Valutaen at gennemføre Foranstaltninger af denne Art, som vil medføre et betydeligt højere Prisniveau. Alle siger: Formaålet er lavere Prisniveau, lavere Produktionsomkostninger. Og det er rigtigt, for samtidig med, at Bevægelsen gaar i den Retning, indskrænkes automatisk Seddelømløbet her i Landet. Det, der her foreslaas, virker i modsat Retning, i Retning af

højere Prisniveau; og en nødvendig Følge af dette Forslag vil være en automatisk Forøgelse af Seddelømløbet her i Landet.

Det er da ogsaa ejendommeligt at se, hvorledes dette Forslag nu bryder Staven over en Opfattelee, som en Gang stod i meget høj Kurs indenfor Venstrepartiet, og som blev udtrykt meget skarpt af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der i 1920 i Valutakommissionen udtalte, at Mindretallet — hvori han altsaa befandt sig — „er af den Opfattelse, at den fra anden Side i Forslag bragte stærke Forhøjelse af Toldsatserne kun i ringe Grad vil vise sig i Stand til at nedskære Forbruget, men i Virkeligheden kun vil overflytte dette fra udenlandske til indenlandske Frembringelser“. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ret paa dette Punkt, naar Spørgsmaalet er om Nedskæring af Forbruget.

Jeg vil antage, det er en til denne Ændring i Venstrepartiets Opfattelse siden da svarende Elskværdighed fra den ærede Ordfører Hr. N. P. Jensens Side overfor det ærede Medlem Hr. Pinstrup, naar det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen i Dag patetisk siger: „Nej, nu maa det være Slut, Formaningstaler hjælper sikkerlig ikke.“ Det ærede Medlem Hr. Pinstrup kan altsaa nu spare sig Formaningstaler, de hjælper ikke. Det skulde vel ikke have sin Aarsag i det samme, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup antog var Aarsag til, at Formaningstaler ikke hjalp i 1920? Jeg min- des, det ærede Medlem Hr. Pinstrup ved en vis Lejlighed i Marts 1920 sagde til den daværende Regering: „Den Opfordring, der fra ledende Sted — d. v. s. fra Regeringen — skulde udgaa til Befolkningen om Produktion og Sparsommelighed, tror jeg virker for lidt, naar den kommer fra den nuværende Regering.“

Naar jeg skal se paa enkelte Punkter indenfor Forslaget, vil jeg gerne først bemærke, hvad der jo i øvrigt vil være Tinget bekendt, at vi fra vor Side gerne ud fra finansielle Synspunkter vil medvirke til forøget Skat paa Luksus, saafremt denne ikke skaber en urimelig Beskyttelse. Deri har det ærede Medlem Hr. Borgbjerg Ret — og jeg har tidligere udtalt det samme i dette Ting —, at det er meget farligt for et lille Land som Danmark at skabe en stærkt beskyttet Luksusindustri, netop fordi Luksusforbruget er saa følsomt, fordi der ikke er noget Punkt, hvor Kriser virker saa stærkt ind paa de paagældende Industrier som med Hensyn til Luksusforbruget. Derfor har vi fra vor Side f. Eks. ogsaa i Toldudvalget tilbudt og gerne